

RENAIXEMENT

ADHERIT A LA UNIO CATALANISTA

SURT ELS DIJOUS

VOLÉM

La llengua catalana ab caràcter oficial per totes nostres relacions inclús ab el Poder Central.

Corts Catalanes, per estatuir la legislació civil y per el règim intern de la Nacionalitat Catalana y pera ser arbitres de nostra administració.

Que siguin catalans quants a Catalunya desempenyin càrrecs públics.

Fixar contribucions é impostos per contribuir als gastos generals del Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintos o lleves y facultat de poder contribuir a la formació del exèrcit del Estat Espanyol per medi de voluntaris ó diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realisa la Unió Catalanista, tenen el dret y 'l' deure de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme català, qualsevulga que siga llur pensar y sentir en matèries **religioses, polítiques o socials**.

SUMARI

Nosaltres, per *La Redacció*.—Del ahir al demà, per *Vicens A. Ballester*.—Esguards, per *Maig*.—Englantines: Cant de retorn, per *Josep Carner*.—El modern esclavatge, per *A. Mercader*.—Faula que no es d'isop, per *Fidel Riu y Dalmau*.—La Moralitat es fortalesa, per *R. Casals y Peypoch*.—Coses del Ampurdà, per *Ramón Masferrer*.—Les dugues mares, per *Tomàs Torrent y Roig*.—Cròniques d'art, per *Jaume Andreu*.—Teatres, per *Andreu Mauri*.—De l'Assamblea de Tarragona.—Acció Catalanista. — Garbellant. — Trets, per *V. I. C.* — Noves.—Unió Catalanista: Secció Oficial.

NOSALTRES

RENAIXEMENT, que dintre 'l Catalanisme, avui, ja hi té la seva historia, y que fins pot dirse, també hi ha format època, encare que sols sigui per la conseqüència y abnegació ab que ha seguit publicantse setmanalment, entremitj de tanta disbauixa política, haguda durant els dos anys que te de vida; al apropiarse el Concell General de representants de la Unió Catalanista, se creu ab el deure de cridarlos hi l'atenció, pera que sàpiguen, que nosaltres, seguirem la mateixa ruta y 'ls mateixos procediments qu'hem seguit fins are; car, no perque la honorable Unió Catalanista deixi d'intervenir en les lluites polítiques, devèm decantarnos en una o altra de les diferents fraccions que actualment integren el Catalanisme polític.

Tothom que senti 'l Catalanisme a la nostra faisó, a RENAIXEMENT hi trovarà d'are en endavant tot lo mateix que hi ha trovat fins are; Catalanisme pur, Catalanisme incondicional, car aquest Catalanisme es l'únic, que 'ns mogué a donar vida a la publicació, y ab ell, estèm convensuts que podem seguir batallant, si les forces materials ens ho permeten, car les morals no 'ns ha de mancar mai, pera la consecució de la llibertat completa de la nostra estimada Catalunya.

LA REDACCIÓ.

Del ahir al demà

L'Assamblea de Tarragona ha portat a la causa Nacional un refermament del sentiment Nacionalista y una palesa expressió de la necessitat de que sapiguem tots y capiguem bé que l'obra de la lliberació Patria no es d'un dia ni d'un any, qu'es de generacions y generacions, com de generacions y generacions sigui l'obra de la seva esclavització.

Això fa que'ns hàgim d'estranyar de que qualques individus qui son dins de la nostra Unió Catalanista, se creguin *llicenciats*, vulguin cercar ont anar, ara que l'Assamblea ha acordat que la Unió fés—interinament—obra únicament y exclusiva social y cultural.

Pera nosaltres, ningú, individualment ni col·lectivament, dels qui ens honorèm no haventnos mogut—malgrat els rebomboris de dreta y esquerra—del sustentament del ideal pur del Catalanisme, pot ni dèu patriòticament fer més que *Catalanisme de la Unió*, es a dir, *Nacionalisme radicalíssim Català*. Car (ben sapigut es de molts anys ensà per no dir de sempre y sobretot de des de l'Assamblea de Barcelona), bé prou s'ha dit que dintre de la nostra Unió no sols poden, sino que además deuen treballarhi tots els Catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulgues que sien llurs pensars y sentirs en matèries polítiques, religioses y socials.

Y com que no pot haverhi Catalanista tant negat que no compregui que, fent més que fins avui per la Cultura Catalana, encara's pot y's deu treballar més prescindint de pensars polítics, religiosos y socials, no sabem perque hi té d'haver qui vulgui formar grupets nous, donantlos noms vells: *radicalismes*, quan els radicalismes se fan, s'exerciten, se tenen, pero no's diuen, que'l nom no es pas el que fa la cosa. Lo que tenen de fer els Nacionalistes de la Unió (siguin de dreta, siguin d'esquerra, siguin d'un altre *partit*), es cooperar al radicalisme veritat, la ensenyansa de la Llengua, de la Literatura, de la Historia de Catalunya als petits, pera fer una generació de Catalans conscients, que puguin presentar a Catalunya y al Extranjer llurs escrits en Català, en Català sense màcules en la Prosodia, en la Morfologia, en la Sintaxis. Y, al ensemps, acostumar als petits a associarse, a col·lectivitzarse sense orgulls, sense allò per dissort tant corrent de posar al diari el nom dels individus de la nova Junta o'l de la Junta de la nova entitat, que sembla que sols per això

se constitueixin entitats y juntes, pera això, pera pagar lloguers de pisos, entretenirse ab *reis y cavalls*, y anarsen divent al amo de la casa un parell de mesades, al cafeter y al adroguer uns quants kilos de café y de sucre, y a les Companyies del gas o de la electricitat unes quantes dotzenes de metres cúbics o de kilowats consumits pera que 'ls de la junta puguin acordar enviar als periòdics unes notes d'estridencies que's farán y no's fan, de propòsits que s'esmenten y no's compleixen, d'amor a les Escoles Catalanes que, sense tant sentirlo anomenar y rebentne més els seus efectes, no viurien la vida migrada que no les deixa posarse front a front de tants colegis que s'emporten els diners dels pares y desvien els cervells dels deixebles del coneixement del llur deure com a Catalans.

Ni apassionament ni rencunia ens mouen al escriure aquestes ratlles; es sols la fretura de que, d'un cop per tots, se pensi serenament en que la única solució, millor dit, l'únic medi de arribar a la solució del plet de Catalunya, es ensenyar els petits, ferlos estimar l'idioma de la Patria més que tots els altres llenguatges del món y infiltrar en les llurs consciencies l'amor al estudi, que com més un hom estudia y coneix el caràcter, les costums, les virtuts y'ls vicis dels pobles que no son el seu, més fa que'l propi s'esperoni en assimilarse lo hò dels altres, a llensar de son sí lo dolent que té y a abominar dels que en rès de lo qu'es vida colectiva, denoten moralitat, bondat, altruisme, sacrifici.

Fem venir a nosaltres els qui no coneixen el nostre desinterès; no'ns en anèm cap an ells; mes femlos venir exposantlos prèviament que'l nostre camí a seguir es plè d'asprors y de pujades fadigoses y que, segurament, nosaltres mateixos no serèm pas els qui assolirèm el lloc reposat de les grans satisfaccions, que això queda pera 'ls nostres fills, pera 'ls nostres néts, tal vegada.

VICENS A. BALLESTER.

...consumantse la unificació ab l'Emperador Carles, si bé ab l'encarrec exprés del seu avi, de que mai posés en els dits regnes—Catalunya, Aragó, Navarra, Valencia, Mallorca, Nápoli y Sicília—empleats castellans ni d'altres paissos forasters, sino del propi país.

POMPEIUS GENER.

Cosas de España.—La cuestión Catalana.—

Esguards

*Era en l'arborament patriòtic de l'Assam-
blea de Tarragona que 's demanava que 's
patentisés la coral simpatia dels allà aple-
gats, envers els pobles que a l'Orient d'Euro-
pa oferien la generositat de la sang llur pera
el triomf de la justícia y de les reivindicacions
nacionalistes; considerant exemplar la con-
ducta d'aquestes nacions—Serbia, Bulgària,
Montenegro y Grècia—que tenen la gloriosa
ardidesa de llensarse a la lluita contra el
Estat artificial y opressor, en defensa de la
independència de les nacionalitats naturals,
fórmula suprema de la deslliuransa política
en els pobles de la terra.*

*Aquest desitg que formulavem els catalanis-
tes en aquelles hores resplendents del nostre
viure patriòtic, sortia del port de Tarragona
ab les veles gonflades per el mateix vent que
siscents anys enrera havia empès les naus
d'en Roger de Flor enfora del port de Messi-
na, camí de Constantinobla.*

*Y aquest desitg arribava a la capital de la
Grècia, quan els exèrcits lliberadors, per les
Propylees, baixaven de la Acròpolis fent via
cap a Salònica, dintre els murs de la qual hi
havia la llibertat de la Macedònia.*

*Y en mitg del gloriós tumulte, un periòdic
d'Atenes acullia l'amorós missatge y remem-
brant la llegenda d'uns algomàvers llibera-
dors, deia: «Avui, avans que tots els altres
pobles de l'Europa occidental, els Catalans
alsen la veu pera manifestar llurs sentiments
filobalcànics. Fem vots pera que 'ls demés
pobles segueixin el llur exemple».*

*Ara, an els qui van contra la llibertat polí-
tica de Catalunya, ab la injuriosa temensa de
que això entronitzaria una reacció en la
nostra Terra, els hi podem mostrar aquest
exemple, bategant de realitat:—La Catalunya
deslliurada? Cerquèune la seva expressió en
manifestació del voler dels qui li desitgen
aquesta deslliuransa. Y mirèn: els pobles
lliures la mostren exemplarment a tota la
terra.—*

*Si ara Catalunya tingués la independència
de que gaudia en temps de Jaume segon, les
naus Catalanes, a través de sis centúries
tornarien a solear el Mediterrani, cap a la
Hèlada, camí de les lliberacions.*

MAIG

ENGLANTINES

CANT DE RETORN

Prenme de nou, oh ma terra, en est dia!
Quan jo era lluny de mon patri destí
sempre has florit per si un dia venia,
bell espinal d'a la vora el camí.
Un fumerol s'adormien la quintana,
jo et beneesc oh gran silenci clar;
só despagat de tota glòria vana:
muira al indret on comenci d'amar.

Oh Sol pairall! ma laça estrangeria
es torna fè tot d'una que et vegí;
caic de genolls y besaré ta via
que el meu engany es departit de mí.
Guait el pollanc que son argent debana,
y un or morent assobre el comellar;
un darrer jorn mon ànima demana
en eix indret on comenci d'amar.

Oh temps antic, quan era en minyonía
amant l'estel y afalagant el bríl!
després vingué la folla companyia:
gais picarols que tresquen un matí.
Que enfora sou! Vers la pobre cabana,
lluny, a ponent, la jaieta s'en va.
Ou mon secret, piadosa germana:
morí voldria on comenci d'amà.

Oh el goig d'amor, oh la gerda usània
de la estimada entre el rou del jardí!
un xuclamel nostra joia escondia,
jo li besava una perla en el sí.
Ara en la nit que s'estén per la plana
troba un estel que solia mirar,
y una dolcesa a mon dany s'encomana.
Muira al indret on comenci d'amar.

Oh la primera crudel agonía
de nostre cor, destriant el verí
a dins el llibre de dolça armonía
o de l'amada en el rostre diví.
Ara m'apar en la nit sobirana
que el dol antic ve a donarme la mà.
La fullaraca mon transit ablana...
Muira al indret on comenci d'amà.

Mes l'alegría, l'amor, l'agonía.
foren, oh patria, seguici mesquí
si la memoria no els des fesomia
de cosa teva que tu vas nodrí!
Son els teus pins y la feixa galana
y la percinta del mar llunyeda
ço que honorava ma vida jussana...
Muira al indret on comenci d'amà.

Tot el meu vol de records en tu nía;
patria, no mes ab ta vida visquí;
fora de tu s'escolava mon dia
com una mort que no troba la fi.
Ans no despertí a la glòria llunyana
fés, oh Senyor, que mos ulls al minvar
guaitin la posta de sol catalana:
muira al indret on comenci d'amar.

JOSEP CARNER.

El modern esclavatge

Els pobles qu'encare no han conseguit un lloc a les èpoques modernes, transformaren l'esclavitud, y lo que avans era declarat utilitat, avui, sense haverho derogat la llei, es vist com quelcom pernicios a la civilització.

Se passà, dins a les opinions, de la llei negativa a la tolerancia, o més ben dit, a la negació passiva, y's donà est pas enfront de que'l curs de l'evolució que fa la humanitat a tots els ordres socials, hi obligava de manera imperativa. Lo cert es que les tendències que han restat estacionades a tot lo especulatiu, han donat la resultant que forsosament tenien de donar: l'assimilació de les seves creències a la vida social, o sigui la llibertat limitada aduc quan l'individu compleix ab el dever que li marca la sociabilitat. Els conglomerats han cregut que la tolerancia era un pas que'ls colocava a poder gaudir de la llibertat y que ab això ja'n tenien prou; pero han descuidat que de la mateixa manera que avans s'apoi en ab la llei, y que l'individu queda sempre ab la prohibició de poder exteriorisar ses creències sempre y quan la llei tingui per convenient.

Es incomprendible el perque dictar una llei si es que'l poble que la sanciona 'n té plena consciència de sa creència; perque si es que la creu fermament, la practicarà sens que li reguli quelcom, lo que'ns demostra clarament la no existència de la llibertat en primer terme, y després, que llurs individus no tenen la complerta convicció de lo que practiquen. Mai una llei es per regular lo qu'es fiel de sa reflexió y com acte hereditari a la costum, sino qu'es per limitar lo que puga transformarla, y en tot cas, acudir a la forsa com a únic dret que li queda. No deuen espantarse els convensuts de les creències que un altre prediqui y practiqui publicament contra lo qu'ells pensen, y molt menys quan creuen que aquella opinió per sa veritat se generalisa, car sent veritat, no hi ha res que puga destronarla. Es que les veritats no hi han lleis socials que les regulin, ni ordres que les cambiïn, ni homes que les puguin anular, y quan vol ferse que una opinió sigui creguda per medi de l'amenassa, qui la dicta no té la seguretat que'l fi aont enamina, sigui fi altament inviolable.

Tolerancia indica límit, exclusió absoluta del fet, llibertat, ilimitació y sols exclueix quan l'acte atenta a la ciutadania; la primera, que'l individu no gaudeix de lo que'ls homes moderns posseeixen com a indiscutible a son Dret, la última que la consciència es an el ciutadà, com els

devers son a la consciència de quiscú. Tolerancia y llibertat son dos termes incompatibles y per lo tant l'un no significa per res al altre, ans bé s'exclueixen.

No es la llei la que té d'amparar les opinions y les pràctiques de les llurs quan aquestes se manifesten publicament, sino fer que totes les opinions ab perfectíssim us de sa existència convisquin en un mateix lloc, que la mateixa llei no sigui un quelcom que's fassi oneros an el ciutadà y que's basi en els principis de la llibertat individual, perque essent aixís fonamenta la de les col·lectivitats en conjunt. Aont la llibertat es desconeguda, s'aguanta la tolerancia, regnant arreu la desigualtat; aont els homes no poden dir més de lo que les lleis permeten, hi ha l'esclavatge y ab ell el desordre.

A. MERCADER.

FAULA QUE NO ES D'ISOP

L'ENGINY

Segons diuen d'un gegant
que a tothom apostrofava,
perquè entre tots se trobava
el més valent y el més gran:
un dia desafiant
an els homes de la terra,
cregué ell guanyar la guerra
ja desde 'l primer instant.
Mes un qu'era molt petit,
però molt més atrevit,
quan el combat comensà
astut, el va entrebancà
fentlo caure ab un sol dit.

*Això ensenya an els valents
que com a tals presumeixen,
que, si astuts no procedeixen,
sols tindran forsa a les dents.*

FIDEL RIU Y DALMAU

La Moralitat es fortaleza

Aquesta es una paraula que sempre ha sigut, es y serà, tema per qualsevolga enquesta qu'en qualsevolga acció dels individus, col·lectivitats o pobles se vulgui esbrinar, molt més encare y tenint en compte que de moral solsament n'hi ha una. Y sent aixís, be 's pot dir quelcòm sobre aquesta tant bona qualitat dintre la nostra col·lectivat catalana.

Tenint en compte que 'l nostre patriòtic moviment nacionalista es essencialment humà, lògicament de dret y seguint estrictament la raó del seu ésser, la seva acció deu ésser

essencialment moral. Els individus que sincerament sentin, pensin y obrin com a Catalans y sustentin criteri nacionalista, totes les llurs accions individuals tant en el terreny polític, com en el econòmic, religiós y social, deuen esser d'un fons diàfan, purità, altament moralista, que precisament demostrin que 'l nostre ideal respón a una finalitat palesament enlairada, fortament humana y verament progressiva. Quan l'ideal nacionalista arribi an aquest grau de perfecció, perquè la moralitat es en síntesis la perfecció humana, podrèm ventarnos de que Catalunya pot y deu influir en l'esdevenidor, en la civilitat mundial, car posseirà la més ferma textura pera poderhi exercir sa influència.

El nostre Teatre, els nostres pintors, en conjunt, tots els nostres artistes, han triomfat arreu del món, perquè en la seva demostració, hi anaven aparellades moralitat, humanisme y progrés. D'això no'n tinguém cap dubte. En l'expansió del nostre ésser en ses variades manifestacions artístiques, aquestes tres bones qualitats han sigut la causa que han fet triomfar an els nostres artistes y ab ells a Catalunya.

Però dissortadament, no més se coneix an a la nostra terra, d'aquesta faïso; no més d'aquest cairell de la seva ànima nacional. El nostre moviment polític y social, resta inconegut, generalment parlant, an el món. Y a fè que no se li pot pas negar transcendència, perquè es evidèntíssim que 'n té y molta. Però es precisament, perquè en la seva variada actuació, al menys parcialment, la moralitat que presideix l'essència del nostre sentiment nacional, no'n surt del tot ben parada y, naturalment, com que l'actuació parcial política n' ofereix res, absolutament res de Catalana, humana ni progressiva, lògicament no pot transcendir. Potser ha arribat l'hora de dir qu'en Lerroux tenia més que raó al motejar d'immoral an aquell aunament de sentiments qu'en un moment donat sentí l'immensa majoria del poble Català. Y que la moralitat evidèntment ne sortia quelcòm dubtosa, el temps ens ho ha demostrat! Que 'n feu de be la nostra benemèrita «Unió Catalanista» de no concòrrehi ab l'immaculada y sagrada Bandera de la nostra Patria!

Avui ens trobèm que 'ls mateixos que 'ns ensinistraren a bregar íntegrament per la puresa dels nostres ideals, a lluitar políticament pel sanejament de la actuació administrativa de la nostra Ciutat, no solsament han desertat de les fileres patriòtiques y s'han llensat als brassos del enemic, sinó que han fet més, han anat més

enllà, han treballat en contra de la nostra Ciutat y en contra de Catalunya. Qualques elements polítics, que ja no cal citar, han comés greus actes de manifesta immoralitat. Y això sí, que no cal que passi dintre del nostre moviment patriòtic; perquè si perdura aquest ambient de malsana impudícia dintre d'elements polítics que 's titllin de nacionalistes, el nostre moviment no podrà transcendir a Europa, no podrà formar part dintre 'l concert de civilitat mundial, perquè quan un poble arriba a poder gaudir de beligerancia en el món, es quan per sa fortitut, per son humanisme y per son progrés s'ho ha conquistat, y en aquest cas, políticament, per a Catalunya va enrrera.

Cal que 's sanegi de cop y de nou l'ambient polític de la nostra Patria; cal que 's colguin sota terra totes les ambicions personals que sustentin els que 's diguin patriotes de Catalunya, posant de recó y a la vindicta pública an a tots els que declaradament han fet actes contraris an a la puresa dels nostres ideals y de les nostres reivindicacions. Cal obrar aixís. Ho reclama la salut de la nostra Patria; fem foc nou y aixís quan hagim pogut desterrar de la nostra terra tota la mala herba que les baixes passions, les concupiscències, els maquiavelismes polítics hi han fet créixer, podrèm mostrar-nos al món y dir ab el cap ben alt: aquesta es la Catalunya que vol ésser; aquesta es la vera Catalunya, que vol ésser per la seva fortitut, pel seu humanisme, per la seva moralitat, pel seu progrés. Mirèusela.

R. CASALS Y PEYPOCH.

Articles del doctor Martí y Juliá

En la nostra Administració y en la Redacció nostra continua oberta la subscripció pera la edició, en un elegant volúm, dels articles que sobre doctrina catalanista ha publicat aquest infadigable apostol del nacionalisme.

La obra constarà de 250 planes, de 16x22 cm. en paper satinat y esmerada impressió de a que cuidarán els tallers tipogràfics de «L'Avenç».

Al suscriure's deurà abonarse dugues pessetes, rebent en cambi un *tiket* representatiu del volúm. La data en que podrà recullirse el llibre contra entrega d'aquest *tiket* s'avisarà oportunament.

“COSES DEL AMPURDÀ”

per RAMÓN MASIFERN

L'AGLENYA

L'AMPURDÀ

Si'l mon trobeu desert, jo 'n se un oasis
ont a tot temps hi ha regositjs y cants
lo primer bes del sol allí se'n vola,
y 'l mar llatí s'hi bressa al bell devant.

Com un recó de cel bonic el troba
tothom qui ab la franquesa 's don la má:
qui hi posa 'l peu tan sols una vegada,
los ulls y 'l cor hi deixa enamorat.

LLETRA

Prou que't conec, herbeta,
que't dius marduix;
ja no he de ser més flasca
de desd'avui.

Ja no has pas d'enganyarme
ab més embulls...
parlant la gent s'entenen;
no fent embuts.

Sempre me diu la mare
qu'he fet de tu;
com es que de mi fuges
tant lluny, tant lluny:

y jo, pobreta y trista,
m'aixugo 'ls ulls,
si provo de respondre...
m'ofega un nu!..

Si es que ja tens a un'altre
lo cor venut
y 't requen las mil lliures
del dot que du:

si es que ja no tens llàgrimes
en els teus ulls
per dol de les mentides
que m'han perdut,

parlant la gent s'entenen,
digas: «no't vull».

Prou que't conec, herbeta,
que't dius marduix!

ALBADA

Era un jorn de primavera.
L'acompanyava un cel blau
tant seré com la mirada
d'una nena de quinz'anys.

L'alosa, tot fent l'aleta,
cel amunt 'nava pujant;
lluia sobre les fulles
la rosada matinal.

La mar, bon tros lluny, blexava
en son llit d'alga y coral,
y en cada branca's gronxian
dos aucells aparellats...

Del bras ab la prenda meva
seguíem tot costejant;
la campana de l'ermita
tritlla que tritllejarás!

Quan topavem algú marge
alterós y en verdissat,
jo a coll meu l'encamallava
y ab dos bots ja erem a dalt.

Aquí un niu de perdiuetes,
un de grivias més enllá;
los margens vessant aromes;
les fonts corrent y cantant...

Un roseret que floria
al bell mitg del caminal
ens va dar totes les roses
al punt que varem passar...

En sa rossa cabellera
li'n posí dos o tres rams;
les altres, feta una toya,
damunt son pit tornejat.

Y que be, que be li esqueien
aquelles roses del camp!
a mos ulls se'm figurava
l'Alegoria del Maig.

Y era un jorn de primavera!
acompanyat d'un cel blau
tan seré com la mirada
d'una nena de quinz'anys.

Les dugues mares

(Continuació)

LA MANSA.

Per l'amor de Deu, amiga, no'm fassis aquestes fútils comparacions, que si no vegés que't surten del fons de la teva ànima igual com brolla l'aigua naixent per entre les roques, creume; me faríen riure. Què hi té que veure ton estat de postració, ab els cassadors, les gavies, els cants, els rius? Que no veus que quan un animalot d'aquests s'es avesat d'esser tancat, ja no pensa en res, ni para esment d'allà ont se troba? Ben al contrari; que si es bonic y cantador, mai li manca res; no ha de sofrir les inclemencies que'ens causa la Natura; no's mor de fret, perque sempre está al aguart; y no ha de cercar l'escàs menjar, en el temps en que totes les terres son cobertes de gelor y gran part de llurs viandes jauen pels recons dels olorosos graners, y altra bona part també, resta enterrada com cadavre al cor de la terra amaratse ab sa suor. pera més tart grillar y omplir els despullats camps, en paratges com cobricels de tendra y esclatant verdor. Ja veus, doncs, com vas equivocada al fer aitals comparacions.

LA ESQUERPA.

Molt me plauen les teves respostes, y en aquest moment de joia jovenívola, vaig a explicar-te ma vaga comparació, ja que veig que no la entens o no vols comprendre. Dius que quan un aucellet está avesat a eterna presó, ja no's recorda de res y fins li plauen ses eternes estades? Que'n vas d'errada, amiga! Vull sométre't a una sola prova: agafa un d'aquests desgraciats animalets, qu'encar que aucells son desgraciats, tota vegada que se'ls pren lo qu'ells més s'estimen. Agàfal, y tancal dins d'una gavia. Cúidal lo més bé possible, donantli tota mena de menjars que més li plauen, y quan ja'l creguis més habituat, ja siga passat mitg any, o ja n'hagin transcorregut quatre o cinc, un jorn, treus la gavia al pati o allà ont sigui, y òbreli la portellata. Si es engaviat de poc, veuràs quina volada més lleugera y joiosa empendrà a ta vista, tot cantant al pendre de tu comiat. Si per dissort ha envellit y té ja les ales atufides per la estreitor del lloc ont estava retingut, caurà al anar a empendre la volada que'n podríem dir de llibertat, no deixant per això de demostrarte el ver anhel d'allunyar-se de sa terrible presó. Doncs la situació del aucell es la meva. Que'n

treuràs de l'arribada d'aquest home odiós que tot el poble el victoreja fentli tota mena d'acataments, omplintli son pas de flors, si la majoria d'ells l'aborreixen y odien? Que'n treus de tenir-nos dins d'aquesta gran illa com l'aucell de referencia, que si bé no'ns manca res, trobè'm a faltar lo qu'es de tots més sagrat, la nostra llibertat?

TOMÁS TORRENT Y ROIG.

(Continuará).

Cròniques d'art

FAYANS CATALÁ

Exposició B. Puig y Perucho

Al passar aquest día per el precis lloc ont comensa el laberinte de taules parades d'aquesta casa que fa exposicions, vaig haver de recular fins a la porta d'entrada a precés d'un amic meu, qui no's vegé ab prou pit pera seguir avant en mitg de viaranys tant trencadissos.

Excuso dir que'l tal amic pateix de vèrtic, mes no pas en les alsaries y llocs perillosos. Cal només posarlo frec a frec d'uns quants plats al devant, unes taules ben proveïdes de quincalleria o porcellanes al costat, unes quantes escupidores al darrera y ja'l teniu llest; ai que tinc, ai que ting, el cap sembla que li volta, la vista li flaqueja, les cames li fan figa y acabarí'a pera deixar-se caure en terra, si no hagués ànima compassiva que vetllés a vora seu. A fi d'evitar desgracies me pregá, com dic, que no l'abandonés en tan crítica situació, acompanyantlo fins a la porta pera que allí m'esperés al eixir.

Per la meva part, vaig cobrir-me de valor, llensant-me altra volta, pero ben sol y resolut, entre aquell mar de llusors extranyes. Al fons de tot, al cul del sac, vaig percebre unes pintures. Era allò lo que cercava.

No hi ha dubte que una de les condicions indispensables pel qui sab observar la naturalesa es la simplificació de la mateixa. Aquesta condició ens demostrarà bentost lo qu'es convenient trasmetre sens perdre un borrall de la visió primera y lo qu'es accessori o secundari y per tant mereixedor de ferne cas omís momentaniament. Es natural que l'últim recurs serà digne de lloansa sempre que's tracti de senzilles apuntacions preses directament del natural ab la sana intenció de no distreure un conjunt de

color, mes cal defugirne quan se refereixi a la obra resolta. Cal regoneixer doncs, per lo que li hem vist, qu'en Puig y Perucho posseeix en alt grau el dò de simplificació, mes això no vol pas dir que hagim d'alabarli fins al extrem de que accentuant la troballa per excés acabés per amanerarse. Ens ho fa dir el fet de que alguns dels estudis y notes exposades pequen de massa gràfiques; tant es aixís qu'entre aquestes n'hi han bona colla que podrien pendres per litografies Remarquèm aquest punt per allò de que 'ls extrems se toquen.

N'obstant, galleja aquest novell pintor en ses impressions, d'una sobrietat fina y lleugera que apunta ab cert desembrás propia del qui sab ont se llena bon xic orientat, arribant ab alguns d'elles sempre dintre la simplicitat de tons, a donarnos a comprendre la magnífica coloració armònica que podria tenir una tela definitiva. Ses marines y anotacions gens pretensioses, que ho son en major part, denoten aquest tras, y es per això que hauríem preferit no vèurel en una gama única.

En Puig y Perucho va de cop a la composició concisa, com ho reflexa també en son mecanisme y en la preferència qu'esmersa en els estudis d'atmòsfera més que del color propiament. En la obra en conjunt senzilla y modesta y per lo mateix simpàtica a tot serho, hi aleteja una suau poesia ben digna del qui sab esguardar la naturalesa ab ulls d'artista ans que de pintor.

Ara com ara ens plau parlar d'en Puig y Perucho com d'una esperansa; creiem, doncs, poder parlarne més endavant com d'una realitat quan ens dongui a coneixer obres de més forta empena.

JAUME ANDREU.

Teatres

S. d'A. D. C. Estrena del drama en dos actes de l'Ignasi Iglesias, *L'Home de palla*.

Una nova obra de l'Iglesias era sempre un aconeixement catalanesc, y avui, després del seu apostolat per Catalunya parlant del Sindicat, encara ho havia d'esser més. Ab tota la pena, hem de dir que 'l públic aquest cop no hi va donar tal importància y la sala era clapada de llocs buits, que minvaven aquells entusiasmes d'un bell comensament de temporada. A veure, com ho hem de dir que

aquesta deixadesa nostra es una vergonya intolerable?

L'home de palla: heusaquí un instrument al servei de les ànimes covardes qu'encara no 'l teníem registrat en els anys de la comedia. Aquí, ens arriba en la figura d'un infelís, envoltat de miseria entre moltes atencions familiars a complir. Accepta la proposició de dos periodistes pera respondre d'un diari que escriuen, de cara a aprofitar una mesada irrisoria que li treurà aquella nuvolada de gandul que entre 'ls seus comensava a surar. Y les desgracies de la llar, esclaten bronzentes, quan li cau a sobre allò que no temia, perque no li havia calculat: la denuncia d'un article. La seva inferioritat se manifesta, y acovardit per el desconeixement de la seva situació, fuig cap a terres que no l'atrapi la justícia, acompanyat de la filla que rodola torrentera avall del vici, en el precís moment que la seva acció de pare podria deturarla. La feblesa no li permet ocupar-se d'aquestes *petites coses* que sembren el desconort en aquella casa qu'ell n'es el cap director. Y aixís acaba el drama, passant per una serie d'escenes violentes, entre la filla pecadora y els fills de la muller casada en segones nocés, mostrant la dolorosa missió d'una mare sobrevinguda y paralelament la manca que representa l'escalf d'una mare, per una noia que corre pel món sense l'amorosa encaminadora.

L'obra del popular dramaturg comensa ab una fermesa que fa esperansar belles ensenyances, però, després, quan devia fer sentir el fuet de la crítica, mostrantnos la crudeltat infamant dels covarts d'ideals, ve alleugerida la sátira social, casi be ofegada, per el drama familiar que té moments vibrants, d'una veritat punyenta, però qu'absorbeix la importància del conflicte, que mereixia tota l'atenció.

Ja es una tortura per un autor, que se li digui: això havia d'esser aixís; més ensà o més enllà d'aquesta ruta. Es una tortura, ho repetixo, però, jo no veig la manera d'evitarho, des de la cadira del crític tafaner.

Y diré, doncs, que *L'home de palla* devia esser exposat d'una manera forta com el temperament del autor y mirada ab els seus ulls de bonat, pera convencer aquestes ànimes vils que fan arcabot de la seva covardia al primer infelís que necessita un plat de vianda. Que son massa numerosos els homes miserables, que mouen la ploma en un diari o dirigeixen una entitat amagantse tras-cortina quan van mal dades, quan en contes de poguerhi presumir cal burlar l'astucia d'un fiscal.

En *La Comedianta*, *La Noia Maca*, *L'home de palla*, l'autor sembla dir: aquí teniu tres cassos arrencats de la vida que us en dono bella relació, però son tan grans que no abasta una obra per cada tema y més endavant reincidiré en l'esbrinament.

No 'm doldria pas qu'un dia ho fes ab la darrera estrena, y que 'ls interprets ho fessiu ab tanta cura, com els comedians del Sindicat; especialment la Baró, en Viñas y en Bardem, en sortiren molt be.

ANDREU MAURI.

De l'Assamblea de Tarragona

Comportament lloabilíssim

La Comissió organitzadora del viatge marítim a Tarragona, després de l'imens treball que s'imposà, després d'exposar, els seus components, això qu'es tant estimat, els diners, al acabar la liquidació, li sobren diners y, generosa, altruista, Catalaníssima, entrega 'l sobrant a l'Associació Protectora de la Ensenyansa Catalana (adherida a la Unió Catalanista). Aquesta, desitjosa de que sia conegut y apreciat en

lo molt que val el generós desinterés, ens envia copia de la carta que ab gust transcrivim:

«Sr. President de l'Associació Protectora de la Ensenyansa Catalana.

Molt. Sr. meu: En nom de la Comissió organitzadora del viatge o excursió marítima a Tarragona ab motiu de l'Assamblea Nacionalista que tingué lloc el dia 20 de Octubre prop-passat, tinc el gust de comunicarli que avui he entregat al senyor Tresorer de l'Associació que tant dignament presideix, la quantitat de 117'95 pessetes en concepte de donatiu que fem a l'Associació com a sobrant de lo recaudat deduits el pagament dels dos vaixells y demés gastos de l'excursió.

La Comissió que suscriu sent la íntima satisfacció de complimentar, ab aquest modest donatiu, un dels acorts de dita Assamblea, o sia, el deure que tenim tots els Patriotes Catalans, de fomentar y cooperar al sosteniment de les Escoles Catalanes. Després de saludar afectuosament a V. y demés companys de junta, soc son afectíssim

Per la Comissió,

Antoni Roca y Codina

Barcelona 7 de Novembre de 1912.»

Cal felicitar a la Comissió pel seu hermosísim gest. Cal felicitar a l'Associació Protectora de la Ensenyansa Catalana pel ingrés y per lo que representa. Y cal més: cal afirmar que la nostra gent Catalanista pensa coralment en Catalunya: hi pensa y ho demostra ab fets. Aixís serà com la Patria esdevindrà *rica, plena y nova*.

Ab fulls com aquest, es ab els que's deu fer el llibre de la Patria: fulls de Catalanitat, de Proisme, d'Honradesa.

ACCIÓ CATALANISTA

Els acorts de l'Assamblea de Tarragona

El dissapte passat, el doctor Martí y Julià, donà aquesta anunciada conferencia en l'estatge de la «Jove Catalunya».

Eren ja quarts d'onze, quan davant d'una multitud frisa y entusiasta, el mestre en Nacionalisme prengué la paraula.

—Aquesta Assamblea de Tarragona—comensà dient—marca una fita trascendental en la historia de la Nacionalitat Catalana.

Potser en l'ambient del Nacionalisme hi havia un interrogant, respecte a les finalitats que's volien assolir, y aquesta Assamblea ha vingut a definir aquest interrogant, a concretar aquestes aspiracions y a determinar, també, quins són els adictes a la causa de Catalunya y quins els qui—malgrat no estiguin mancats del tot de l'amor a la Patria—se n'han apartat mes del que hauria sigut convenient.

A través de la evolució d'aquests darrers dotze anys, una veritable disparitat s'ha formulada en l'acció pública del Catalanisme. D'una

banda els qui sempre en nom de Catalunya volien imposar una solidaritat entre tots els Catalans ab tal de que no fossin enemics declarats del Nacionalisme. De l'altra banda els qui's preocupaven de cercar una unitat d'acció neta y radicalment Nacionalista.

Els uns en nom del patriotisme y ab l'afany de conquerir nous adeptes, deixaven d'exposar llealment les llurs doctrines y atenuaven el llur Nacionalisme. Els altres no admetien aquestes atenuacions perjudicials a la causa Catalana y rebutjaven tota avinensa ab els qui no volgessin acceptar la totalitat de les aspiracions de Catalunya.

Y es qu'els primers confonien el Nacionalisme *acció fonamental*, ab les accions polítiques, *accidentals* en la vida dels pobles.

Jo no vui negar, pero, l'esfors que aquests elements han realitzat en benefici de Catalunya. Mes, aquí mateix tenim l'Institut d'Estudis Catalans, que millor faria ensenyant el Català a la

mainada, que creant un nucli d'intellectuals que s'enlairaran per la llur ciencia, pero que, un cop enlairats, se trobaran aïllats com en un globo cautiu, perquè els mancarà per sota la grandesa del poble que no sab llegir y escriure en la propia llengua. (Aplaudiments).

Y aquesta tasca no 's pot fer fredament, sense sentimentalisme. Pera tornar la sobirania de la llengua Catalana en la llar y en les relacions nacionals, per damunt de l'obstacle del poder de l'Estat, cal una vibració de l'esperit que hi porti.

Es paradoxal això que's diu de que havèm de renaixer y fernos forts, fredament, sense cor, sense manifestacions patriòtiques, abdicant la llengua... Y jo desafio a que se 'm digui quin poble de la terra hi ha que vulgui renaixer, y claudiqui de la seva llengua y acoti la seva personalitat davant del opressor que li pertorba la vida (ovació).

Hi pot haver qui vulgui esser intervencionista en la vida de l'Estat, no sentint la manifestació de l'ideal nacionalista ab la mateixa plenitud dels qui no sabrien presentarse enfront de aquest Estat mes que d'una manera violenta; (molt bel, aplaudiments) pero les altres diferenciacions no son justificables.

La Unió Catalanista, seguint el seu criteri de sempre, provà novament d'ajuntar tots els nacionalistes convocantlos a l'Assamblea de Tarragona. Entre tots se redactaren les Conclusions a aprovar. Pero quan arribà la hora de palesar la irreductible fermesa del Catalanisme, davant de l'Estat, la Lliga Regionalista no hi volgué concòrrer.

Y jo, dic an el senyor Cambó qu' es un nacionalista atenuadíssim, quan en la lletra excusantse de assistir a l'Assamblea, gosa dir que no hi ha en aquest moment un enemic a qui combatre.

No depén de l'actitut d'un ministre l'antinomia entre Catalunya y l'Estat. Això es accidental. El fet fonamental es que hi ha una rassa y unes lleis que per la forsa o per la legalitat, priven de llibertat a la nostra Patria (ovació).

Els prohoms de la Lliga Regionalista que ajudaren a redactar les Conclusions de l'Assamblea de Tarragona no volgueren concòrrer al acte de la llur aprovació, al acte sentimental.

Y les obres dels pobles han d'esser batejades pel sentiment. Els qui temen l'afirmació sentimental es que porten altres mires que les que ells prediquen an el poble.

Devèm esser constantment lluitadors; que

quan hi ha entusiasme no cansa la lluita. Y enfront dels qui voldrien salvar les altres patries pera oprimirles, nosaltres afirmem la nostra davant del món. (grans aplaudiments).

Jo, que 'm diuen optimista, no ho soc tant pera creure que «ara de catalanista ja ho es tothom». No; jo soc pessimista, pera preuar justament la realitat del present; ara, pera l'avenir si que soc optimista, perquè sé que ell ens ha de dur al triomf de la llibertat de la terra.

Ara cal, doncs, realitzar una propaganda seguida que fassi vibrar els esperits y promogui la vida en la massa, y aquesta propaganda la portarem a terme malgrat les estatués, els atenuadors, ens entrebanquin. Que d'aquí unes quantes centuries el món no 'n sabrà res de les estatués que han deturat tota lliberació, y glorificarà els lliberadors, la riuada d'humanitat que avensa constantment cap a una lliberació eterna (ovació).

Els moviments nacionalistes son transformadors; les llurs aspiracions se fonen ab el progrés de la humanitat. Tots els nacionalismes lluiten pera conseguir una renaixensa de la Terra llur, sense els defectes de les carcasses dels vells Estats.

Y això sols se pot conseguir ab un alt sentiment de bondat y de moral que porti aparellat ab l'amor a la Patria, l'odi per tot aquest pudrimaner de la política.

Tots els qui lluiten per la llibertat de la Terra, han de traslluir la moralitat fins en els llurs afers privats, arribant, si es precis, fins el sacrifici. Perque, si no admetem el sacrifici, com demanarem al poble que reconstrueixi la Catalunya? (aplaudiments).

Aquesta Assamblea de Tarragona ha vingut, doncs, a determinar quines son les organitzacions nacionalistes y quines no. Perque tothom pot exposar els seus ideals; pero el que no pot fer ningú es vestir-se ab els ideals dels altres. Y cal que 'l poble sàpiga qui son els nacionalistes y també els qui volen a Catalunya, certament, pero no com la volen els nacionalistes.

Ara, doncs, ab la llibertat d'acció qu'ens ha otorgat l'Assamblea de Tarragona, a mi 'm serà permès parlar clar sense que se'm pugui titllar de pertorbador. Y parlaré, servint sempre a Catalunya.—

Una esclatanta ovació ressona per la sala, y en l'esperit de tots els assistents hi furga la inquietut de la nova creuada que comensa, de la qual, aquestes paraules del doctor Martí y Julià, n'han sigut l'avís heràldic.—A.

GARBELLANT

En Romanones ha dit que are no creu oportuna la discussió del Projecte de Mancomunitats.

Es clar, pera ells y'ls seus, si que no ho son mai d'oportunes aquesta llei de coses.

Si d'ells hagués dependit, encare no haurien cregut oportuna l'independencia de Cuba ni de Filipines.

Llegim en un diari català, de Barcelona,—*El Poble Català*,—en la secció de notes sportives:

«En el «Barcelona» ha quedat constituït un «team» quals equipers, seràn exclusivament oficials militars. Vestiran «jersey» blanc ab el distintiu del regiment d'Alcántara. No cal dir que això es obra de l'amic Peris».

Veuen? are al celebrat club barceloní campió d'Espanya y guanyador de multitud de Copes ja se li han acabat les victories.

Un militar, escriptor y bastant entès en coses militars, ha publicat una pila de números pera al cap de vall, deduirne que l'exèrcit espanyol ab molt mes pressupost, molts mes quefes y oficials y moltes altres coses mes, es inferior en tot als exèrcits qu'en redemptora solidaritat lluiten per l'independencia dels Estats Balkànics.

Y be; establir comparacions sempre es odiós, però si desde tots els punts de vista que senyala el militar escriptor la comparació resulta en desmèrit pera 'ls seus, no estarà de mes,—encara,—establir la comparansa de's dos factors, en lo relatiu als èxits.

Y 'ls uns dirien 1898 y 'ls altres 1912.

En el darrer número publicat de la nostra Revista, además d'una esplèndida col·laboració hi publicavem un hermosíssim article suscrito per el ferm catalanista En M. Folguera y Durán.

Y res prova tan clarament que l'article de referencia, era tan altament catalaníssim, que alguns volgutíssims confreres — *El Diari de Sabadell* y *El Poble Català* entre altres — ens han fet l'honor de traspassarlo — encare que sense fer constar la procedencia — a les seves catalaníssimes planes.

Don Alejandro de Riquer — avans Alexandre — obrirà una exposició de pintures al Faians Català. Aixís ho diuen uns cartells funeraris —

blancs y negres y en castila — qu'embruten qualques fatxades de la nostra ciutat.

Els nostres llegidors potser seràn intrigats de sapiguer com es que l'Alexandre de Riquer ha pervingut a pendre el nom aburgesadament *revolucionari* de Alejandro y a anunciar en espanyol les seves coses; pero ja veuràn aquesta exposició s'inaugurarà el día 25 de Noviembre... y es allò... Don Alejandro ha redactat els anuncis en castellà de la mateixa manera que un altre hauria comprat aparells «Minimax».

En el Teatre Espanyol, ont actúa el S. d'A. D. C., encare no hi ha els rètols en català, pero ja n'hi ha un de castellà que diu:

« GUARDARROPÍA »

Vaja, quelcóm es quelcóm.

Trets

Avans, sòl zament hi havia en els dominis del Estat hispànic, un periòdic d'informació gràfica immoral y mentidera: ne deien *Los Suecos*; després, lo de la immoralitat y la embusteria, ho agafaren els altres periòdics gràfics; més tart, augmentant el nombre d'aquestos, ha crescut extraordinariament l'exposició de mentides y afors.

Veusaquí *Mundo Gráfico* que porta un asquerós gravat: representa el públic devant del cadavre d'en Canalejas en plena *Puerta del Sol*... Aquell periòdic qui atrau l'atenció de les bones gent's retratant avui al quefe dels lerrouxistes, demà el dels regionalistes, les acostuma a la visió d'irrespectuoses coses-mentides.

Companys! Anc que qualque vegada vos hagin atret els rostres bells de artistes qu'omplen les escobertes de tals setmanaris, no'ls compreu; farèu dues coses, Catalanistes de soca arrel: primera, no desmoralitzarvos; segona, no donarlos pà, aquest pà que prou y massa qu'ens el prenen de les mans després qu'ha estat guanyat ab la suor de nostre front de Catalans.

Diréu: y com ho sabs tu? — Doncs, vejentlo a la barberia: vint cèntims setmanals que's gastí el barber, estalvien moltes pessetes a la gent Catalana qui no vol sostenir la immoralitat, els atacs a la veritat, ni'l flamenquisme.

V. I. C.

NOVES

Com veurán nostres llegidors, avui comensèm la publicació de l'aplec de poesíes que componen *Coses del Ampurdà*, del nostre estimat amic el poeta ampurdanés En Ramón Masifern. La mentada obra l'autor la divideix en tres parts que son: *L'Aglenya*, *Vergelles amoroses* y *Patriòtiques*. A mida que anèm publicant les poesíes, farem constar a quina part corresponen.

* * *

La extensa ressenya que havèm cregut convenient donar, de la conferencia del doctor Martí y Julià sobre «Els acorts de l'Assamblea de Tarragona», ens obliga a deixar, ja compost, pera el número vinent, l'acabament de l'article «Reflexions sobre el Felibratge y el seu avenir».

* * *

Monument a Mossen Jacinto Verdaguier.—En la nostra Redacció s'ha obert una llista de la subscripció pública, pera erigir a Barcelona, segons acort de la Diputació, un monument a la memoria del eminent poeta Catalá.

Esperèm que, degut als admiradors de l'obra verdaguieriana, que son tots els Catalans, dita llista's veurá ben prompte plena, com se mereix, pagant aixís el deure que tenim de tributarli un homenatge que sia digna de la seva memoria.

* * *

Organitzat pel Grop Nacionalista Catalá de Santiago de Cuba, tingué lloc en l'Hotel Estació de dita ciutat, el diumenge día 6 d'Octubre darrer, un grandíós banquet pera festejar la Assamblea Nacionalista de Tarragona.

L'entusiasme y germanor que regná entre 'ls nostres compatricis, durant l'àpat, fou inmens. A l'hora de destaparse el xampany se feren fogosos y eloqüents parlaments, brindant tots pels acorts de l'Assamblea de Tarragona que significa la lliberació de Catalunya.

Tant avans com al finalitzar el banquet, el nostre Himne Nacional fou chorejat ab entusiasme per tots els assistents, els quals demostraren en aquest acte l'adhessió més incondicional als ideals de la nostra Unió Catalanista.

* * *

El diumenge día 10 del corrent, tingué lloc en l'Associació Autonomista Republicana de la Sagrera, una audició de ballets populars y sardanes a càrrec del Esbart Folk-lore de Catalunya.

El seu director, en Joan Rigall, avalorá ab enteses explicacions folk-lòriques, l'origen de cada una de les danses que s'executaven, totes les quals foren rebudes ab demostracions d'entusiasme per la nombrosa concurrència, y ab admiració, la manera ab que un infant de vuit a deu anys executá el difícil «ball de Sant Fariol».

La tasca de propagació de les nostres dances que ab tan dalit porta a terme l'Esbart Folk-lore, es digne de l'aplaudiment general de tots els patriotes, ja que significa la restauració de una de les nostres característiques, que per la seva serietat y noblesa es impossible de confondre ab les de cap altre poble.

* * *

Preguem al senyor Milá de la Serra se serveixi passar per aquesta Redacció, divendres a la nit; o bé, ens indiqui la seva adreça, pera comunicarli un assumpte d'interés.

* * *

En virtut del procés que per la llei de jurisdiccions se segueix al nostre confrare *El Cor del Poble* ha sigut reclós a la Presó Model el redactor de dit setmanari en Josep M.ª Labraña.

Desitjaríem que la seva estada en aquell establiment celular, sigués lo mes breu possible.

UNIO CATALANISTA

Secció Oficial

Diurne vinent, día 24, a les deu del matí, tindrà lloc a la Plassa del Pi, n.º 3, pral. el Concell General de Representants, pera el debat dels següents assumptes:

Estat de comptes.

Admissió de socis.

Elecció de càrrecs (Vispresident, Tresorer y un Vocal).

Assamblea de Tarragona y execució dels acorts que s'hi van pendre.

Proposicions.

La Junta Permanent recomana an els qui hagin de nomenar Representant, que procurin que aquest sigui un individu tot lo mes significatiu possible en el Catalanisme de la Unió.